

Χρεωκοπίδης

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ
Οφθαλμίατρος - Χειρουργός,
Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών,
Ειδ. Γραμματέας Ε.Ε.Ι.Α.

Η ιστορική μνήμη όταν φρεσκάρεται, αποκαλύπτει καταστάσεις που έχουν καταπληκτική ομοιότητα με το παρόν. Εξάλλου, γνώση και κατανόηση του παρελθόντος μας, είναι απαραίτητη προϋπόθεση της κατανόησης του παρόντος και της συνειδητής μας ενέργειας για το μέλλον.

Η πορεία της πατρίδας μας είναι συνδεδεμένη με αυτή των πολιτών της. Όσο ξεχωρίζουν πρόσωπα και διακρίνονται στο περιβάλλον τους και κατ' επέκταση στον ευρύτερο περίγυρο, τόσο περισσότερο έχουμε ελπίδα αυτογνωσίας, προώθησης της ίδιας της ζωής μας μέσα από το διπλανό για εμάς, από εμάς για το διπλανό. Διότι το παρόν ζει από το παρελθόν και η ιστορία είναι ο μόνος δάσκαλος του βίου για τα μελλοντικά μας διαβήματα. Άλλωστε ο άνθρωπος έπαψε προ πολλού να ζει στη φύση. Ζει εν μέσω της κοινωνίας και η κοινωνία είναι του παρελθόντος και όχι του παρόντος δημιουργήμα.

Ο σύγχρονος τρόπος της ζωής επέβαλλε ρυθμούς που οδήγησαν άτομα και λαούς, σε άλλοτε άλλο βαθμό, σε υπερέξοδα. Η μοιραία και αναμενόμενη επακολουθούσα ύφεση, η απότομη και βίαιη αποστέρση χρησίμων ή άχρηστων αγαθών οδηγεί σε αμηχανία, σπασμωδικές κινήσεις, πανικό. Έτσι, καταλήγουμε σε κοινωνικό αδιέξοδο με απρόβλεπτες προεκτάσεις και ανεξέλεγκτες εκρήξεις. «Ουκ αν λάβεις παρά του μη έχοντος», είναι η απάντηση μερίδας πολιτών οι οποίοι δεν έχουν τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στην απαίτηση του κράτους

για αυξημένη συνδρομή.

Δεν είναι η πρώτη φορά, αρκεί να γυρίσουμε τις σελίδες της ιστορίας και να φτάσουμε τον 6ο αιώνα π.Χ. Ο Σόλωνας ο Αθηναίος, νομοθέτησε

«Όλα έγιναν ερήμην, να πληρώσουν οι υπεύθυνοι, εγώ δεν είχα συμμετοχή», διαχρονική επωδός του αμέτοχου και πάντα προδομένου - εξαπατημένου. Αυτό δεν μπορεί να συνεχίζεται

«Ουκ αν λάβεις παρά του μη έχοντος», είναι η απάντηση μερίδας πολιτών οι οποίοι δεν έχουν τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στην απαίτηση του κράτους για αυξημένη συνδρομή.

μεταξύ άλλων και τη σεισάχθεια. Δημιουργήθηκε μια τάξη πολιτών, με το όνομα Χρεωκοπίδης. «Ο τα χρέη αποκόπτων, ο διαγράφων τα χρέη του χωρίς να τα πληρώσει, ο αρνούμενος πληρωμή χρεών». Έτσι καλούντο στη Αθήνα οι φίλοι του Σόλωνα, οι οποίοι μετέτρεψαν σε ιδία ωφέλεια την υπ' αυτού νομοθετηθείσα σεισάχθεια, αναφέρεται από τον Πλούταρχο στον Σόλωνα, 15.

Βρισκόμαστε στην εποχή του νέο - Χρεωκοπίδη. Είναι ίδιος με εκείνον της εποχής Σόλωνα, τηρουμένων των αναλογιών που αφορούν σε ενδυμασία, κατοικία, αυτοκίνηση, διασκέδαση, αλλά ταυτόσημη και αναλλοίωτη μέσα στους αιώνες νοοτροπία: καταναλώνω περισσότερα από αυτά που παράγω, αν παράγω και δεν προνοώ για το παρόν μου. Αποδίδεται η κακοδαιμονία στους άλλους, καταδικάζονται οι συνωμότες, εξορκίζονται με τον απήγανο οι δαίμονες, υπάρχει αυστηρότητα στην κατακύρωση ποινών, εξαιρώντας εαυτόν.

επ' άπειρον. «Ζητείται ελπίς», έγραψε ο Αντώνης Σαμαράκης, ελπίδα με λογική, όχι αόριστα. Η εθνική περηφάνια, η αξιοπρέπεια δεν αγοράζεται, η ανεξαρτησία δεν χαρίζεται, κερδίζεται, οικοδομείται, διεκδικείται καθημερινά. Η οικονομία είναι μια πτυχή, όχι η μοναδική έκφραση της ζωής και ας εξαιρείται τόσο τελευταία. Ενδοφωτισμός στα κατάβaths του, μας είναι απαραίτητος πριν από οποιαδήποτε οικονομική μανούβρα. Αποκρυστάλλωση του είμαι, του θέλω, του πρέπει. Ξεκαθάρισμα κάθε λογαριασμού με το χτες και το σήμερα, όσο τίμημα και αν έχει, εν τέλει αυτογνωσία, ενδοσύγκρουση, αναγέννηση. Σε αντίθετη περίπτωση η κατάσταση ομοιάζει με το ανεμούριο, που κατευθύνεται από τον άνεμο, χωρίς βούληση, απροσδιόριστα.

Ο Χρεωκοπίδης δεν θα ζει για πολύ, οι αντοχές και ανοχές των γύρω εντός και εκτός τειχών εξαντλούνται, η ίδια η ζωή τιμωρεί. Ας πράξει ο καθένας το καθήκον του...